

Kirkebøgerne skulle indsendes. — Komme vi nu til mine Forslag under Nr. 3 og 4, da vil det sees, at de ere stillede alternativt, og det af en reent formel Grund. De to Forslag gaae ud paa aldeles det Samme, men det ene af dem har maattet stilles som Underændringsforslag til Mindretallets Forslag, og det andet Forslag som Ændringsforslag til selve Lovforslaget, for at der ikke skulde opstaae en mulig Forvirring ved Afstemningen. Den deri indeholdte Ændring vil jeg ogsaa kalde en forklarende Ændring. Forslaget derom lyder saaledes: „Naar ovennævnte Betingelser“ — det vil sige: at mindst 20 til Folkekirken hørende Familiefædre eller Enker med Huusstand inden den foreskrevne Afstand have forenet sig om en Præst og skaffet sig en Kirkebygning — „ikke længer ere tilstede, kan efter Kirke- og Undervisningsministerens Indstilling den kongelige Stadsfæstelse tilbagetages, hvorefter Menigheden vil blive betragtet som staaende udenfor Folkekirken“. Det indeholder kun en nærmere Forklaring af, hvorledes der skal forholdes i det Tilfælde, at ovennævnte Betingelser ikke ere tilstede. I Lovforslaget er det antydnet, at Menigheden kun kan bestaae, saalænge Betingelserne ere tilstede, men Formen, hvorunder dette skal komme til Anvendelse, er ikke antydnet. — Mit meest reelle Ændringsforslag er det under Nr. 5. Det gaaer ud paa at indskyde en ny Sætning, som kommer til at lyde saaledes: „Naar Menigheden eller dens Præst vægrer sig ved at opfylde nogen af de i Henhold til ovenstaaende for dem gjældende Love og Forskrifter, kan ligeledes efter Kirke- og Undervisningsministerens Indstilling den kongelige Stadsfæstelse tilbagetages, hvorefter Menigheden vil blive betragtet som staaende udenfor Folkekirken“. Der mangler aabenbart i alle de tidligere Redactioner af Lovforslaget en bestemt Forskrift om dette Punkt. Der er ganske vist sagt, at Menigheden og dens Præst skulle være de Love og Forskrifter efterrettelige, som betragtes som gjældende for dem, men der er ikke sagt det Allermindste om, hvorledes For-

holdet stiller sig, forsaavidt Menigheden og Præsten vægre sig derved; men det er aabenbart, at man da maa komme til det af mig foreslaaede, at nemlig den kongelige Stadsfæstelse skal kunne tilbagetages. Præst og Menighed skulle aldrig stilles ad, men Menigheden maa da betragtes som staaende udenfor Folkekirken. Det Øvrige af Ændringsforslaget er kun flyttet herhen fra § 1 med enkelte Redaktionsforandringer; der er saaledes sat: „tiltales“ istedetfor „anklages“, hvad jeg tænker, at de Herrer Jurister ikke ville have Noget imod. — Mit Forslag under Nr. 8 er en reent Ubetydelighed. Da der ved mit Ændringsforslag under Nr. 5 kommer et større Mellemlid ind, og hele det deri omhandlede Moment bliver saa stærkt fremhævet, har jeg nemlig troet det rettere, at de to i Ændringsforslaget Nr. 8 omtalte Sætninger udsøndres som en særegen Paragraph. — Mit Forslag under Nr. 9 gaaer endelig ud paa at forandre Lovforslagets Titel, i den fuldkomne Anerkjendelse af, at vi ikke skulle lægge Dølgemaal paa, at det ikke er en bar og blot Tillægsbestemmelse til den tidligere Lov, som der her er Tale om at give, men at Forslaget væsentligt fremtræder som givende en udvidet Afgang til Sognebaandsløsning.

Efter saaledes at have fremsat og anbefalet mine Ændrings- og Underændringsforslag for det høje Thing og med det Haab, at de ærede Medlemmer, naar disse Forslag blive satte under Afstemning, ville stemme for dem, hvis de forøvrigt ansee dem for Forbedringer og for at indeholde Betryggelser, selv de Herrer, der iøvrigt tilsidst maatte ville stemme imod Lovforslaget, — skal jeg gaae over til det, der er Hovedsagen i Udvalgets Betænkning, nemlig til den hele, hvad jeg tillader mig at kalde, formelle Side af Sagen, hvorpaa det begrunder sit Forslag om Afvisningen af Lovforslaget. Hvorfor skal Sagen ikke gaae til Bdie Behandling, saaledes, som almindeligt er, saaledes at vi, efterat vi først have prøvet paa at give det den bedst mulige Form, ved den lade det faae sin endelige Dom, enten fælde